

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Karlovac

Poslovni broj: P-545/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu Miroslavu Kosanović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Anje Dujnić (prije: Galeković) iz Karlovca, Sarajevska 1A, OIB: 71770197884, zastupane po punomoćnici Ireni Blauhorn odvjetnici u Karlovcu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćnici Sanji Porobija odvjetnici u OD Porobija & Porobija d.o.o. u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave održane dana 19. ožujka 2026., u nazočnosti punomoćnice tužiteljice Irene Blauhorn odvjetnice u Karlovcu i zamjenika punomoćnika tuženika Zvonimira Kalember Skoko odvjetnika u OD Porobija & Porobija d.o.o. u Zagrebu, a objavljene dana 27. travnja 2026.,

presudio je

I.

Nalaže se tuženoj Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 isplatiti tužiteljici Anji Dujnić iz Karlovca, Sarajevska 1A, OIB: 71710197884, zakonske zatezne kamate na iznos od 7.573,70 eura koje teku od 01.04.2016.g. pa do isplate, u roku od 15 dana.

II.

Nalaže se tužiteljici Anji Dujnić iz Karlovca, Sarajevska 1A, OIB: 71710197884, da tuženoj Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, nadoknadi parnične troškove u iznosu od 1.488,26 eura (jednu tisuću četiri sto osam deset osam eura i dvadeset šest centi), s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude (27. travnja 2026.) pa do isplate, po stopi koja se dobije uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi tvrdi da je s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu solemniziran kod javnog bilježnika kojim ugovorom je tužiteljica podignula kredit u iznosu od 92.529,36 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita, te sa promjenjivom kamatnom stopom određenom Odlukom o kamatnim stopama tužene. Tužna je u Ugovor o kreditu ugradila odredbe kojima je

ugovorena redovna kamatna stopa, koja je tijekom postojanja ugovorne obveze bila promjenjiva, i to na osnovi jednostranih Odluka o kamatnim stopama tužene a o kojoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo. Ističe da je tužiteljica dana 15. veljače 2016. s tuženom sklopila Dodatak Ugovora o kreditu solemniziran kod javnog bilježnika kojim Dodatkom je provedena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Bez obzira što je tužiteljica konvertirala kredit i na ime te konverzije dobila određenu svotu, njezino potraživanje nije u cijelosti isplaćeno. Tužiteljica je specificirala tužbeni zahtjev podneskom od dana 12. lipnja 2024. (list br. 279-280).

2. U odgovoru na tužbu tuženik tvrdi da je predmetni ugovore konvertiran sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Svi iznosi koje je tužitelj platio u CHF kreditu, uključujući iznose koje tužitelj potražuje u ovom postupku, uvršteni su u izračun konverzije, te iskorišteni za namirenje kredita u EUR. Preračunom svih tužiteljevih uplata po CHF kreditu i u EUR dolazi se do zbroja ukupnih tužiteljevih uplata. Tužitelj je dakle preplatio EUR kredit te će mu taj iznos biti iskorišten za namirenje budućih anuiteta. Ističe kako je zahtjev koji tužiteljica postavlja u tužbenom zahtjevu protivan odnosno suprotan izričito propisanim pravilima konverzije, ali je pravilnost izračuna konverzije tužitelj potvrdio potpisom samog aneksa, gdje su ugovoreni i iznosi preostale glavnice, sporazum o pretplati, kamate za ubuduće i ostali zakonom propisani dijelovi sporazuma o konverziji, temeljeni na izračunu konverzije. Povećanje kamatne stope usporilo je otplatu glavnice, ali povećana kamata nije uvećala glavnice koja je uvijek bila ista sam je bila izmijenjena dinamika njene otplate. Nakon povećanja kamate došlo je do izrade novih otplatnih planova a tužitelj je zbog toga u danom razdoblju platio više kamate, a manje glavnice nego po početnom otplatnom planu.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice Anje Dujnić kao stranke u postupku, dokaz čitanjem i pregledavanjem Ugovora o namjenskom kreditu od 14. ožujka 2007. godine sa lista br. 4-7, otplatni plan sa lista br. 813, Dodataka ugovora o kreditu od 15. veljače 2016. sa lista br. 1416, novi otplatni plan sa lista br. 19-24, pregled promjena kamatnih stopa po kreditu sa lista br. 25, obavijest o izračunu efekata konverzije sa lista br. 16, II dodatak ugovora o kreditu sa lista br. 251-256 pismenog nalaza i mišljenja financijskog vještaka D&S d.o.o. iz Karlovca sa listova br. 257-271, očitovanja financijskog vještaka sa lista br. 286. Stranke nisu imale drugih dokaznih prijedloga (članak 7. stavak 1. i članak 219. stavak 1. ZPP-u).

4. Obzirom da je presudom Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-2615/2025-2 od 9. rujna 2026. pravomoćno odlučeno na način da je tužiteljica odbijena sa tužbenim zahtjevom za iznos od 7.573,70 eura i za iznos od 3.720,91 eura, te iznos od 854,26 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na iznos od 854,26 eura, dok je ukinuta prvostupanjska presuda samo u dijelu u kojem je dosuđena isplata zateznih kamata na iznos od 7.573,70 eura i u tom dijelu je sud po

5. Tužbeni zahtjev je u preostalom dijelu osnovan.

6. Predmet preostalog dijela tužbenog zahtjeva da li tužiteljici pripada zakonska zatezna kamata ili joj ne pripada na iznos od 7.573,70 eura, a koji iznos je utvrđen po financijskom vještaku D&S d.o.o. iz Karlovca (list br. 263 spisa). Naime, financijski vještak je utvrdio da po izvršenom prijeboju i uračunavanju (čl. 171. i 172. ZOO)

priznate preplate u konverziji s potraživanjem tužitelja vještak je utvrdio da dug tuženika na dan zadnjeg povrata 1.4.2016. godine iznosi 7.573,70 eura na ime glavnice duga.

7. Prema stajalištu ovoga suda radi se o zahtjevu koji se temelji na institutu stjecanja bez osnove čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 – dalje: ZOO), a na ugovorni odnos temeljem članka 1163. stavak 1. citiranog ZOO-a se primjenjuje i odredba članka 210. stavak 1. ZOO-a ("Narodne Novine" broj 53/91 idr.) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja osnovnog ugovora o kreditu dana 3. studenog 2004.

8. Tužiteljica Anja Dujnić je uvjerljivo, životno i logično iskazivala, te je potvrdila da je sklopila s tuženikom kredit u CHF i to za kupnju stana kojeg je od tih novaca kupila i sada s obitelji živi s obitelji, a tada je živjela tamo sama. Nije u tom stanu imala prijavljen obrt niti tvrtku niti je u to vrijeme bila vlasnica obrta niti tvrtke. Kredit nije vratila. Kod tuženika je podigla kredit jer je kod njih primala plaću i to i je bilo logično da kod njih podigne kredit. Raspitala se kod tuženika, jedina opcija joj je bila da može dobiti kredit u CHF i da je hipoteka na stanu da ima sudužnika i 30 godina da bude otplata kredita. U vrijeme dizanja kredita bila je trgovac u Billi. Ugovor je sastavio tuženik, dali su joj ga na potpis, pročitala ga je. Nisu joj nešto previše objašnjavali o kreditu tj. nisu joj o valuti CHF ništa objašnjavali niti njoj nit njenom ocu koji joj je sudužnik. Ovo joj je prvi i jedini kredit u životu. Znala je da će se kamata mijenjati toliko ne bi kredit niti dizala jer si ne bih dozvolila ovo što joj se zbog kredita u CHF snašlo. Konverziju je morala napraviti jer ne bi mogla plaćati ratu kredita. Nije imala izbora. Na pitanje pun. tužitelja vezano za kamatnu stopu navodi da joj djelatnik banke nije ništa objašnjavao. Nije mogla oko ničega pa niti oko parametrima kamate sa tuženikom pregovarati. Te 20014. godine radila je u Billi. Otac joj se zove Danijel Galeković i sve novce koje su njemu skinute s računa zbog povećanja rate kredita ocu je vratila. Na pitanje pun. tuženika je li znala u vrijeme sklapanja kredita što je CHF valutna klauzula odgovara da nije znala a nije joj nitko ništa objasnio jer nisu niti bili baš susretljivi a nije niti tražila neko posebno pojašnjenje. Kada joj je rata kredita počela rasti nije banci ništa prigovorila niti usmenim niti pismeni putem. Nije pitala bankara da mijenjaju pojedine odredbe ugovora iz razloga što nije niti znala da postoji ta opcija. Zvali su ih za konverziju u baku i došla je s ocem, potpisali i to je to , bilo je hoćeš ii nećeš potpisati. Nije nikada iznajmljivanja taj stan, živi u tom stanu od kada ga je kupila i to od 1.6.2007.

9. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su stranke i to tužitelj kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor, sklopile ugovor o kreditu 14.03.2007. (list br. 4-7 spisa) kojim je ugovorena glavnica kredita u iznosu od 94.529,36 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja (točka 1. ugovora), a namjena kredita je bila kupnja stana,
- da se tužitelj obvezao vratiti kredit kroz 30 godina u mjesečnim anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti 473,92 CHF obračunatoj po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan dospelosti,
- da je ugovorena kamatna stopa od 4,50 % godišnje, s time da je ona promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora.
- da su stranke sklopile sporazum temeljem zakona o izmjeni i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju –konverzija kredita sa lista br. 14-16 dana 15.

veljače 2016. godine i da su ugovorile da sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju tužiteljici pripada iznos od 10.627,82 kune koji iznos je obračunat na dana 30. rujna 2015. godine.

10. Nesporno je da je tuženik u nekoliko navrata za trajanja otplate kredita povećavao kamatnu stopu, te je nesporno da se mijenjao i tečaj CHF u odnosu na kunu, a što je dovelo do povećanja mjesečnog anuiteta.

11. Nadalje je nesporno da je:

- donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda RH broj: PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i presudom VSRH broj: Revt-249/14 od 9. travnja 2015.,

-da je donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na ugovorenu valutu CHF potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj: PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., i presudom VSRH broj: Revt-2221/18 od 3. 9. 2019.,

-da je pravomoćnom presudom utvrđeno da je između ostalih banaka i ovdje tužena banka povrijedila kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe ugovarajući švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije potrošače i potpunosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke te da je tužena povrijedila kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorenoj redovnoj kamati koja se tijekom postojanja obveze promijenila u skladu s jednostranom odlukom tužene te da su nepoštene odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo ništetne od samog početka odnosno od trenutka kada su postale sadržajem standardnog ugovora, a njihovo korištenje predstavlja postupanje protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

12. Inače izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno je i ista glasi:

da je ovdje tužena u razdoblju od 1.4.2005. do 31.12.2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 01.01.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je ovdje tužena u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne

odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time ovdje tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. godine od 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima;

13. Valja reći da u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14 -u daljnjem tekstu ZZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st.1. ovog zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji je potrošač osobno pokrenuo radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

14. Identično je bilo propisano i ranijim ZZZP/07 – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. čl. 138a. kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. ovoga zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. ovoga zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

15. Također je i odredbom čl. 502.c ZPP-a propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ovoga zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

16. Imajući u vidu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača valja primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav smisleni način tumačenja

zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

17. Obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, i to odredbom toč. 8. tog ugovora ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama čl. 138.a ZZP/07, čl. 118. ZZP/14 i čl. 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

18. U tom pravcu neistiniti su navodi tuženika u odgovoru na tužbu da je tužena prilikom sklapanja ugovora pružila tužiteljici sve potrebne informacije te da banka kod sklapanja ugovora nije znala ili mogla znati budući smjer kretanja tečaja CHF.

19. Nadalje, nije osnovan prigovor zastare istaknut po tuženiku.

20. U postupku je utvrđeno i nesporno je:

-da je individualnu tužbu u ovom predmetu tužiteljica je podnijela 30. svibnja 2019.,

-da je prema tužbi tj. specificiranom tužbenom zahtjevu utuženi period potražuje za povrat preplaćene kamate i za povrat preplaćenog iznosa s osnova valute ukupan iznos od 11.294,61 eura, te iznos od 854,26 eura na ime razlike pogrešno obračunate glavnice,

- da je tužba za zaštitu kolektivnih interesa podnijeta je 4. travnja 2012.,

-da je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 (od 4. srpnja 2013.) u odnosu na ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorenoj redovnoj promjenjivoj kamati postala je pravomoćna 13. lipnja 2014., a u odnosu na ugovorenu valutu 14. lipnja 2018.

21. Odredba čl. 214. st. 1-3. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i dr., dalje: ZOO) propisano je da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjenje obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze.

22. Člankom 215. st. 1. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok je čl. 241. ZOO-a propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine.

23. Nadalje, člankom 245. st. 1. ZOO-a propisano je da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način.

24. Nadalje podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora u odnosu na kamatu pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. godine zastara počela teći ispočetka, a pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude broj: PŽ-6632/2017 dana 14. lipnja 2018. zastara je počela ponovno teći u odnosu na tražbinu s osnova ugovorena valute, kod čega se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare.

25. O tome je pravno shvaćanje zauzeto i u odluci VSRG broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018., a koja je donijeta povodom revizije (podnijeta protiv presude ŽS u Osijeku broj: GŽ-820/17 od 29.6.2017.-gdje je riječ o zahtjevu za povrat preplaćene kamate) upravo u pogledu postavljenog pravnog pitanja "predstavlja li tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesena u skladu sa čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača, tužbu definiranu čl. 241. ZOO-a odnosno radnju vjerovnika kojoj ZOO daje učinak prekida zastarnog roka?".

26. U citiranoj odluci VSRH je zauzeo slijedeće shvaćanje: "pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe".

27. U vrijeme podnošenja kolektivne tužbe 4. travnja 2012., utužena tražbina, a imajući u vidu utuženi period kako je naprijed obrazloženo, nije bila u zastari, podnošenjem kolektivne tužbe došlo je do prekida zastare, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a zastara je za individualne tužbe (pa tako i ovu predmetnu) počela ponovno teći 13. lipnja 2014. u odnosu na tražbinu s osnova povrata preplaćene kamate, tj. 14. lipnja 2018. u odnosu na tražbinu s osnova ugovorene valute (razlike u tečaju CHF).

28. Kako je dakle, ovdje tužba podnesena 30. svibnja 2019., a zakon kod instituta stjecanja bez osnove ne predviđa posebni zastarni rok, uslijed čega se ima primijeniti čl. 225. ZOO-a koji propisuje da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, a presuda pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donesena je 13. lipnja 2014. godine (kada je prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu postala pravomoćna i odnosu na

kamatu) tj. 14. lipnja 2018. (kada je prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu postala pravomoćna i odnosu na valutu) to je proizlazi da je tužba u ovom predmetu podnesena u zastarnom roku pa istaknuti prigovor zastare nije osnovan.

29. Na okolnost visine zahtjeva provedeno je vještačenje po sudskom vještaku D&S d.o.o. Karlovac a zadatak vještak je bio utvrditi koliki je iznos tužiteljica preplatila na ime razlike između iznosa redovnih kamata obračunatih po početnoj kamatnoj stopi ugovorenoj ugovorom o kreditu i iznosa kamata obračunatih prema odlukama banke o promjeni kamatnih stopa i to sve u mjesečnim iznosima i u ukupnom iznosu i koliki je iznos je preplatila na ime razlike u valuti između iznosa utvrđenih početnim otplatnim planom po tečaju CHF po kojem je kredit isplaćen i iznosa koje je tužitelj platio zbog rasta tečaja CHF također sve u mjesečnim iznosima i ukupno, te razliku između konvertirane glavnice u kunama i glavnice kakva bi bila da se preostala glavnica pretvori u kunu po početnom tečaju, kao da uračuna priznatu pretplatu provedenu konverzijom kredita s potraživanjem tužiteljice.

30. Iz nalaza vještaka (list 257-264) proizlazi:

- da je kamatna ugovorena stopa bila 4,50% godišnja, promjenjiva, rok otplate je 30 godina, način otplate je mjesečni anuiteti u kunskoj protuvrijednosti 473,92 CHF obračunatih po srednjem tečaju HNB za CHF važećim na dan plaćanja, time da prema otplatnom planu tužene (list 13-16 spisa) mjesečni anuiteti iznose 473,92 CHF i dospijevaju prvog dana u mjesecu, time da prema otplatnom planu prvi anuitet dospijeva na naplatu 01.05.2007. a posljednji 01.04.2037.,
- da su stranke sklopile Sporazum temeljem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) od 15.2.2016. godine kojim je provedena konverzija kredita u valutu EUR.
- da je u članku 4. Sporazuma navedeno je kako neotplaćena glavnica u skladu s izračunom konverzije na dan 30.9.2015. godine iznosi 84.801,79 CHF, odnosno 591.981,96 HRK.
- da je u čl. 5. navedeno kako preplata po kreditu na dan 30.9.2015. godine iznosi 10.627,82 HRK.

31. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz vještaka ocjenjujući ga stručnim i objektivnim, jasnim i preciznim. Tužiteljica je prihvatila nalaz i mišljenje financijskog vještaka u cijelosti, dok je vještak je argumentirano odbio prigovor tuženika kao paušalan i neosnovan u svom očitovanju (list br. 286).

32. Dakle, iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka i dopune nalaza vještaka proizlazi, da je konverzija napravljena zakonito i računski točno (osim u neznatnom dijelu glavnice u iznosu od 854,26 eura), odnosno utvrđeno je da je način izračuna konverzije kredita izvršen prema odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama ("Narodne Novine" broj 102/2015). Međutim, cilj konverzije koja je provedena po navedenom zakonu je izjednačavanje položaja potrošača korisnika kredita vezanih uz valutu CHF s onima vezanim uz valutu EUR, te je sklapanjem Sporazuma (aneksa) ugovora u ovom predmetu ublažena narušena ravnoteža u odnosima između tužiteljice kao potrošača i tuženika kao trgovca, ali nije i u potpunosti uspostavljena (potvrđuje izračun financijskog vještaka). Stoga sud zaključuje da tužiteljica ima pravo na potpuno obeštećenje sukladno izračunu financijskog vještaka, te se tek isplatom utvrđene i dosuđene razlike u potpunosti uspostavlja narušena

ravnoteža u odnosu tužiteljicu kao potrošača i tuženika kao trgovca. Slijedom navedenog, tužiteljici svakako pripada pravo da joj se plate zakonske zatezne kamate od dana zadnjeg povrata 1.4.2016. godine na utvrđeni iznos od 7.573,70 eura na ime glavnice duga pa do isplate, radi čega je odlučeno kao u točki I. izreke presude.

33. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a (NN 53/91, 91/92, 112/99, 173/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23).

34. Slijedom toga omjer uspjeha stranaka u postupku se ocjenjuje prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, a u odnosu na konačno postavljeni tužbeni zahtjev u ukupnom iznosu od 12.148,87 eura tužiteljica je uspjela u neznatnom dijelu i to za zakonske zatezne kamate na utvrđeni iznos duga od 01. 04. 2016. do isplate.

35. Stoga sud ocjenjuje da je tužiteljica uspjela u sporu od 20%, tuženik od 80%, radi čega su tuženiku ukupno priznati parnični troškovi od 60%.

36. Trošak tuženika sastoji se od zastupanja po punomoćniku odvjetniku a koji trošak pripada sukladno vrijednosti predmeta spora i važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/2023), te trošak sudskih pristojbi na tužbu i presudu.

37. Tuženiku prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu u iznosu od 12.148,87 eura pripada trošak sastava odgovora na tužbu od 9. srpnja 2019. (tbr. 7. toč. 1.) sa PDV-om u iznosu od 250,00 eura, sastava podneska od 26. ožujka 2021. sa PDV-om u iznosu od 250,00 eura (Tbr.8.t.1.), sastava podneska od 22. travnja 2021. sa PDV-om u iznosu od 250,00 eura (Tbr.8.t.1.), sastava podneska od 27. ožujka 2023. sa PDV-om u iznosu od 250,00 eura (Tbr.8.t.1.), sastava podneska od 14. kolovoza 2023. sa PDV-om u iznosu od 250,00 eura (Tbr.8.t.1.), zastupanja na ročištu 6. ožujka 2025. sa PDV-om u iznosu od 250,00 eura (Tbr. 9. t.1.), sastava žalbe od 14. travnja 2025. (tbr. 10. toč. 1.) sa PDV-om u iznosu od 312,50 eura, trošak sudske pristojbe na žalbu u iznosu od 167,94 eura.

38. Zatim, u ponovljenom prvostupanjskom postupku tuženiku su priznati troškovi sastava podneska od 11. ožujka 2026. sa PDV-om u iznosu od 250,00 eura (Tbr.8.t.1.), zastupanja na ročištu 19. ožujka 2026. sa PDV-om u iznosu od 250,00 eura (Tbr. 9. t.1.).

39. Dakle, tuženiku su ukupno priznati parnični troškovi u iznosu od 2.480,44 eura, te obzirom na konačni uspjeh u sporu od 60% tuženiku su dosuđeni parnični troškovi u iznosu od 1.488,26 eura.

40. Tuženiku nisu priznati potraživani troškovi za sastav više od četiri podneska u prvostupanjskom postupku, a iz razloga što je sud u prvostupanjskom postupku priznao tuženiku trošak sastava ukupno četiri podneska sukladno Tar. br. 8. toč. 1., te nije ovlašten priznati tuženiku trošak ostalih podnesaka. Tuženiku nije priznat trošak sastava odgovora na prijedlog za dopuštenje revizije i sudsku pristojbu na odgovor za dopuštenje revizije, jer o navedenim troškovima odlučuje Vrhovni sud RH, a odluka o osnovanosti zahtjeva za naknadnom navedenih troškova ovisi od odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

41. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci.

U Karlovcu, 27. travnja 2026.

Sudac
Miroslav Kosanović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (čl. 335. st. 8. ZPP).

Žalba se podnosi pismeno u tri istovjetna primjerka ovome sudu. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostavljeno:

1. Irena Blauhorn odvjetnica u Karlovcu
2. Sanja Porobija odvjetnica u Zagrebu

Broj zapisa: **9-30887-166dc**

Kontrolni broj: **0ce1c-e4473-49b08**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Miroslav Kosanović, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.